

altid skal gaae med sit Tegn, men det er mig vitterligt, at dette i Virkeligheden ikke overholdes, naar Politiet blot veed, at Hunden har Tegnet, idet det nemlig ikke er sjældent, at det Halsbaand, paa hvilket Tegnet er hæftet, ligefrem bliver bortstjaalet og altsaa saaledes berøvet Eieren meget imod hans Villie, og det samme kan tænkes at finde Sted med Hensyn til Mundkurven. Det kan altsaa være betænkeligt nok at gaae saa vidt, at man strax maa aflive en Hund, uden at den har gjort Noget, naar den blot findes paa Ens Grund og ikke er forshuet med noget af de her nævnte Kjendemerker, men jeg har dog formeenet, at man kunde gaae ind derpaa, naar man satte det saaledes, at en af Delene var nok til at frelse Hunden for denne Medfart. Hvorfor Mundkurven mindre end Halsbaandet skulde kunne frelse en Hund, forstaaer jeg ikke, thi skulde en af Delene fremfor den anden kunne have en saa stor Betydning for Hundens Tilværelse, saa maatte det snarest være Mundkurven, thi den afholder den fra at gjøre Andre væsentlig Skade, medens Tegnet kun betegner den som værende ikke herreløs.

Thorab: Som allerede berørt af den ærede Ordfører og af et Par andre ærede Medlemmer, har jeg tilladt mig at stille nogle Endringsforslag, og jeg skal nu ganske kortelig begrunde dem. Saaledes som Udvalget har opfattet Loven, billiger jeg Grundtanken, nemlig, at den skal være en Politianordning, og ikke en Bestatningslov; men naar man fastholder dette, forekommer det mig ogsaa, man maa see, at det baade er i Hundeeiernes og i den øvrige Befolknings Tærv, at Loven gives. Den vil nemlig deels medføre en Bestyttelse imod det overhaandtagende Hundehold, saaledes, at man ikke besværes af en Mængde Hunde, der overfløier Ens Marker og Haver, der oversalder Ens Døgg, især Hjærtræet, som de ere meget lystne efter, og der i det Hele taget gjøre Skade paa Ens Eiendele, men dernæst vil den give Hundeeierne en vis Betryggelse

for, at de Hunde, de holde, kunne være under Lovens Bestyttelse, naar de gjøre alt Deres for at holde dem saaledes, som de bør holdes. Jeg troer imidlertid, at man fremfor Alt bør have for Øie, at naar Udvalgets Forslag under Nr. 3 lægger det i Communes Haand at paasee Lovens Overholdelse, er dette dog praktisk umuligt for en Communes Repræsentanter, naar ikke hele Befolkningen bliver deelagtiggjort i Overholdelsen, og det er dette Hovedhensyn, som har bevæget mig til at stærpe Bestemmelsen saaledes, at Hunde ikke optages, men dræbes, naar de beviislig gjøre Skade eller indfinde sig paa en Mand's Grund uden at have et Polititegn. Mit Forslag under Nr. 2, som gaaer ud paa af den nye § 4 at udelukke den Bestemmelse, at en Mundkurv skulde fritage en Hund for at blive ihjelslaaet, har jeg grundet paa, at skjøndt en Hund med Mundkurv vel ikke kan gjøre den Skade, som en bibende Hund, kan den dog gjøre andet Slags Skade, der kan være meget ubehagelig og meget kostbar for den Paagjældende, som lider den. Udvalget har rigtignok sagt i sin Betænkning, at naar Hunden ved en Mundkurv er mærket som tilhørende Noget, eller ialtfald sat ud af Stand til at gjøre Skade, bør den fritages for at blive ihjelslaet, men jeg paastaaer, at den ikke berøved, at den har Mundkurv, er mærket som tilhørende Noget; det viser kun, at den har en Eier, som har givet den Mundkurv paa, men hvem er denne Eier? Hunden er ikke ved Mundkurven mærket som tilhørende nogen bestemt Mand, men naar man skal have Erstatning for den Skade, en Hund har gjort, maa man absolut kunne henvende sig til dens Eier. Om man 10 Gange optager en Hund med Mundkurv, er det slet ikke sagt, at man kan see, hvem Eieren er, men at føde Hunden i en 14 Dage for derpaa at slaae den ihjel er en tarvelig Fornøielse, især naar man maastee har lidt megen Skade ved dens Uvaner. Nu siger man, at Hunden ved Mundkurven i alt Fald er sat ud af Stand til at gjøre Skade, men dette er ingen-